

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

19. září 2013 *

„Přezkum rozsudku Tribunálu ve věci T-268/11 P — Veřejná služba — Rozhodnutí Komise, kterým se odmítá převod placené dovolené za kalendářní rok, kterou úředník nemohl vzhledem k dlouhodobému volnu z důvodu nemoci vyčerpat v referenčním období — Článek 1e odst. 2 služebního řádu úředníků Evropské unie — Článek 4 přílohy V tohoto služebního řádu — Směrnice 2003/88/ES — Článek 7 — Nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok — Zásada sociálního práva Unie — Článek 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie — Ohrožení jednoty a souladu unijního práva“

Ve věci C-579/12 RX-II,

jejímž předmětem je přezkum, na základě čl. 256 odst. 2 druhého pododstavce SFEU, rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 8. listopadu 2012, Komise v. Strack (T-268/11 P), vydaného v řízení

Evropská komise

proti

Guidu Strackovi, bývalému úředníkovi Evropské komise, s bydlištěm v Kolíně nad Rýnem (Německo),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, J. Malenovský, U. Løhmus, M. Safjan a A. Prechal (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za G. Stracka H. Tettenbornem, Rechtsanwalt,
- za Evropskou komisi B. Eggers, J. Curallem a H. Kraemerem, jako zmocněnci,
- za Radu Evropské unie P. Plaza Garcia, M. Bauerem a J. Hermannem, jako zmocněnci,

s ohledem na článek 62a a čl. 62b první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie,

po vyslechnutí generální advokátky,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Předmětem tohoto řízení je přezkum rozsudku Tribunálu Evropské unie (kasačního senátu) ze dne 8. listopadu 2012, Komise v. Strack (T-268/11 P, dále jen „rozsudek ze dne 8. listopadu 2012“), kterým Tribunál zrušil rozsudek Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 15. března 2011, Strack v. Komise (F-120/07), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Komise ze dne 15. března 2007, jímž byl G. Strackovi omezen převod dovolené za kalendářní rok nevyčerpané v roce 2004 na dvanáct dnů (dále jen „sporné rozhodnutí“).
- 2 Přezkum se týká otázek, zda s ohledem na judikaturu Soudního dvora týkající se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto zásady sociálního práva Unie, zakotveného výslovně i v čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie a upraveného zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381), ohrožuje rozsudek ze dne 8. listopadu 2012 jednotu nebo soulad unijního práva tím, že Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku vyložil:
 - článek 1e odst. 2 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) tak, že se nevztahuje na požadavky týkající se úpravy pracovní doby stanovené směrnicí 2003/88, a zejména placené dovolené za kalendářní rok, a
 - následně článek 4 přílohy V tohoto služebního řádu tak, že z něj plyne, že nárok na převod dovolené za kalendářní rok převyšující hranici stanovenou v tomto ustanovení lze přiznat jen v případě, že čerpání dovolené brání činnost úředníka při výkonu jeho služebních povinností.

Právní rámec

Listina

- 3 Článek 31 Listiny, nadepsaný „Slušné a spravedlivé pracovní podmínky“, stanoví:
 - „1. Každý pracovník má právo na pracovní podmínky respektující jeho zdraví, bezpečnost a důstojnost.
 - 2. Každý pracovník má právo na stanovení maximální přípustné pracovní doby, na denní a týdenní odpočinek a na každoroční placenou dovolenou.“

Služební řád

- 4 Článek 1e odst. 2 služebního řádu, nacházející se v jeho hlavě I, nadepsané „Obecná ustanovení“, stanoví:
 - „Úředníkům v činné službě jsou poskytnuty pracovní podmínky vyhovující příslušným normám v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví, které jsou přinejmenším rovnocenné minimálním požadavkům použitelným v rámci opatření, která jsou podle Smluv v těchto oblastech přijímána.“

5 Článek 57 první pododstavec služebního řádu stanoví:

„Úředníci mají nárok na dovolenou za kalendářní rok v délce nejméně 24 pracovních dnů a nejvíce 30 pracovních dnů v jednom kalendářním roce v souladu s pravidly stanovenými společnou dohodou orgánů [Unie] po projednání s výborem pro služební řád.“

6 Článek 4 přílohy V služebního řádu stanoví:

„Nevyčerpá-li úředník, z jiných důvodů než z důvodů vyplývajících z potřeb služby, dovolenou za kalendářní rok do konce běžného kalendářního roku, lze do následujícího roku převést nejvýše [dvanáct] dnů dovolené.

Nevyčerpá-li úředník ke dni skončení služebního poměru dovolenou za kalendářní rok, vyplátí se mu v den skončení služebního poměru náhrada ve výši jedné třicetiny jeho měsíční odměny za každý nevyčerpaný den této dovolené.

[...]“

Směrnice 2003/38

7 Článek 1 směrnice 2003/88, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Tato směrnice stanoví minimální požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví pro úpravu pracovní doby.

2. Tato směrnice se vztahuje na:

a) minimální doby [...] dovolen[é] za kalendářní rok [...]

[...]“

8 Článek 7 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů v souladu s podmínkami pro získání a přiznávání této dovolené stanovenými vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.

2. Minimální dobu placené dovolené za kalendářní rok nelze nahradit finanční náhradou, s výjimkou případů ukončení pracovního poměru.“

Skutečnosti předcházející přezkoumávané věci

Skutkový základ sporu

9 Guido Strack je bývalým úředníkem Evropské komise. Od 1. března 2004 do svého odchodu do invalidního důchodu s účinností od 1. dubna 2005 čerpal volno z důvodu nemoci.

10 Dne 27. prosince 2004 požádal G. Strack o převod 38,5 dnů dovolené nevyčerpaných v roce 2004 do roku 2005, přičemž uvedl, že tyto dny dovolené za kalendářní rok nemohl vyčerpat zejména z důvodu nemoci z povolání. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 30. května 2005, pokud jde o 26,5 dnů převyšujících 12 dnů, jejichž převod byl právoplatně uskutečněn na základě článku 4 přílohy V služebního řádu. Toto rozhodnutí bylo v návaznosti na podanou stížnost potvrzeno

rozhodnutím ze dne 25. října 2005, avšak s výhradou, že dotýčný bude moci podat později novou žádost o převod zůstatku dovolené za rok 2004 v případě, že jeho nemoc bude uznána nemocí z povolání.

- 11 Guido Strack podal dne 22. listopadu 2006 novou žádost o převod dovolené, která byla zamítnuta sporným rozhodnutím.

Výše uvedený rozsudek Strack v. Komise

- 12 Dne 22. října 2007 podal G. Strack k Soudu pro veřejnou službu žalobu, kterou se zejména domáhal zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž omezuje převod dovolené za kalendářní rok nevyčerpané žalobcem v roce 2004 na dvanáct dní a odpovídajícím způsobem i částku vyplacenou žalobci jako náhradu za tyto dny dovolené při ukončení jeho služebního poměru.
- 13 Na podporu uvedené žaloby se G. Strack dovolával jediného žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 4 prvního a druhého pododstavce přílohy V služebního řádu. Na jednání se kromě toho dovolával rozsudku ze dne 20. ledna 2009, Schultz-Hoff a další (C-350/06 a C-520/06, Sb. rozh. s. I-179), mezitím vydaného Soudním dvorem.
- 14 Soud pro veřejnou službu v bodech 55 až 58 výše uvedeného rozsudku Strack v. Komise nejprve rozhodl, že z čl. 1e odst. 2 služebního řádu vyplývá, že Komisi přísluší, aby při uplatňování a výkladu pravidel služebního řádu týkajících se dovolené za kalendářní rok, a zejména čl. 4 prvního a druhého pododstavce přílohy V služebního řádu, zajistila, aby byly dodržovány minimální požadavky v oblasti pracovních podmínek, jež respektují normy upravující ochranu zdraví a bezpečnost zakotvené ve směrnici 2003/88 a především v jejím článku 7, upravujícím nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok.
- 15 Z bodů 59 až 69 uvedeného rozsudku dále vyplývá, že Soud pro veřejnou službu konstatoval, že G. Strack byl z důvodu nemoci takřka po celý rok 2004 neschopen uplatnit své právo na placenou dovolenou za kalendářní rok. Soud pro veřejnou službu měl dále s poukazem zejména na body 22, 23, 25, 41, 45, 50 a 61 výše uvedeného rozsudku Schultz-Hoff a další za to, že z článku 7 směrnice 2003/88 vyplývá, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok – který je mimochodem výrazem zásady sociálního práva Unie zvláštního významu a který je zakotven i v čl. 31 odst. 2 Listiny – znamená, že G. Strack nemůže být připraven o možnost získání finanční náhrady za nevyčerpanou dovolenou za kalendářní rok.
- 16 Soud pro veřejnou službu tedy nakonec v bodech 70 až 78 výše uvedeného rozsudku Strack v. Komise v podstatě rozhodl, že čl. 4 první pododstavec přílohy V služebního řádu neupravuje otázku, zda je třeba převést dny placené dovolené za kalendářní rok, pokud během referenčního období nemohl úředník vyčerpat dny své dovolené za kalendářní rok z takových důvodů nezávislých na jeho vůli, jako jsou zdravotní důvody. Uvedený soud měl za to, že minimální požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví uvedené v článku 1e služebního řádu, a zejména ustanovení článku 7 směrnice 2003/88 doplňují vlastní ustanovení služebního řádu týkající se dovolené a že výklad Soudního dvora ve výše uvedeném rozsudku Schultz-Hoff, pokud jde o uvedený článek 7, je v projednávaném případě na základě použití článku 1e ve spojení s článkem 57 služebního řádu plně použitelný.
- 17 Soud pro veřejnou službu tudíž v bodě 79 uvedeného rozsudku dospěl k závěru, že Komise tím, že za okolností projednávané věci zamítla na základě čl. 4 prvního pododstavce přílohy V služebního řádu převod dnů dovolené za kalendářní rok nevyčerpaných žalobcem z důvodu dlouhodobého volna z důvodu nemoci nad rámec dvanácti dní stanovených na základě právního předpisu, nerespektovala dosah uvedeného ustanovení. Sporné rozhodnutí proto zrušil.

Rozsudek ze dne 8. listopadu 2012

- 18 Tribunál, k němuž Komise podala kasační opravný prostředek proti výše uvedenému rozsudku Strack v. Komise, v rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 nejprve zamítl třetí důvod tohoto kasačního opravného prostředku, vycházející z existence vady řízení.
- 19 Tribunál poté vyhověl prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 4 přílohy V služebního řádu, a první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení jeho čl. 1e odst. 2, když v bodech 38 až 56 uvedeného rozsudku uvedl:
- „38 [...] [Soud pro veřejnou službu] měl za to, že čl. 1e odst. 2 služebního řádu [...] vyžaduje, aby ustanovení služebního řádu týkající se úpravy pracovní doby, a zejména dovolené za kalendářní rok byla v souladu s minimálními požadavky stanovenými v čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88, jak byly vyloženy Soudním dvorem, zejména ve výše uvedeném rozsudku Schultz-Hoff a další, nebo jím byla přinejmenším rovnocenná.
- [...]
- 40 Je však nutné poukázat na to, že směrnice jsou určeny členským státům, a nikoli orgánům Unie. Na ustanovení směrnice 2003/88 tudíž nelze nahlížet tak, že jako taková stanoví povinnosti orgánům v jejich vztazích s personálem [...]
- [...]
- 42 Avšak okolnost, že směrnice jako taková nezavazuje orgány a nemůže zakládat námitku protiprávnosti ustanovení služebního řádu, nemůže vyloučit, že se pravidel nebo zásad stanovených v této směrnici lze dovolávat vůči orgánům, pokud se samy o sobě jeví pouze jako zvláštní vyjádření základních pravidel Smlouvy [o ES] a obecných zásad, jež jsou pro uvedené orgány přímo závazné (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2003, Rinke, C-25/02, Recueil, s. I-8349, body 25 až 28 [...]).
- 43 Směrnice by rovněž mohla být závazná pro orgán, pokud by tento orgán v rámci své organizační autonomie a v mezích služebního řádu zamýšlel provést specifickou povinnost vyjádřenou směrnicí, nebo v případě, že interní opatření s obecnou působností odkazuje samo o sobě výslovně na opatření přijatá zákonodárcem Společenství na základě Smluv (rozsudek [Soudu pro veřejnou službu,] Aayhan a další v. Parlament, [F-65/07, Sb. VS s. I-A-1-1054 a II-A-1-567], bod 116).
- [...]
- 45 Výše uvedené výjimky, podle nichž mohou ustanovení směrnice za určitých okolností nepřímo zavazovat orgány [...], se však v projednávané věci neuplatní.
- 46 V této souvislosti je třeba zaprvé poukázat na to [...], že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok upravený v článku 7 směrnice 2003/88 musí být podle ustálené judikatury vnímán jako zásada sociálního práva Unie zvláštního významu, od níž se nelze odchýlit a již mohou příslušné vnitrostátní orgány provádět jen v mezích výslovně stanovených samotnou směrnicí (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. ledna 2012, Dominguez, C-282/10, bod 16 a citovaná judikatura).

- 47 Zadruhé je třeba poznamenat, že nárok na dovolenou za kalendářní rok je výslovně zakotven v čl. 31 odst. 2 [Listiny], které čl. 6 odst. 1 SEU [...], přiznává stejnou právní sílu jako Smlouvám (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2011, KHS, C-214/10, Sb. rozh. s. I-11757, bod 37; ze dne 3. května 2012, Neidel, C-337/10, bod 40, a ze dne 21. června 2012, ANGED, C-78/11, bod 17).
- 48 Zatřetí nelze nárok na dovolenou za kalendářní rok vykládat restriktivně (viz výše uvedený rozsudek ANGED, bod 18 a citovaná judikatura).
- 49 Avšak i když může být nárok na dovolenou za kalendářní rok vnímán jako obecná právní zásada ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 42, kterou jsou vázány přímo orgány a na jejímž základě by bylo možné posuzovat legalitu některých jejich aktů, každopádně nelze mít za to, že článek 4 přílohy V služebního řádu připravil G. Stracka o možnost uplatnění tohoto nároku.
- 50 Tento článek totiž pouze definuje podrobná pravidla pro převod a náhradu v případě nevyčerpané dovolené za kalendářní rok, když povoluje automatický převod dvanácti dnů nevyčerpané dovolené za kalendářní rok do následujícího roku a stanoví možnost převodu dní převyšujících tuto hranici v případě, že dovolená za kalendářní rok nebyla vyčerpána z důvodů souvisejících s potřebami služby. Nelze tedy mít za to, že článek 4 přílohy V služebního řádu váže přiznání nebo uplatnění nároku na dovolenou za kalendářní rok na podmínku, jež ho zbavuje jeho podstaty nebo jež je neslučitelná se systematickou a cíli čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88. Požadavek, aby převod a náhrada v souvislosti s nevyčerpanou dovolenou za kalendářní rok podléhaly určitým podmínkám, se mimoto jeví jako odůvodněný jak potřebou zabránit neomezené kumulaci nevyčerpané dovolené, tak ochranou finančních zájmů Unie.
- [...]
- 52 Konečně je nutno uvést, že při výkladu znění čl. 1e odst. 2 služebního řádu nelze mít za to, že tento článek odpovídá situaci uvedené v bodě 43 výše, že by orgány zamýšlely provést zvláštní povinnost uvedenou směrnicí 2003/88 jejím vložení do služebního řádu, nebo že odkaz tohoto článku na minimální požadavky použitelné v rámci opatření, která jsou podle Smluv přijímána v oblastech ochrany zdraví a bezpečnosti, odkazuje na čl. 7 odst. 1 uvedené směrnice, neboť se její předmět liší od předmětu článku 1e služebního řádu.
- 53 Zaprvé je totiž třeba uvést, že článek 1e služebního řádu, který je zařazen mezi obecná ustanovení jeho hlavy I, se odvolává na soulad pracovních podmínek úředníků v činné službě s „vyhovujícími příslušnými normami v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví“, čímž jsou zřejmě míněny minimální technické normy v oblasti ochrany zdraví a bezpečnosti pracovníků na jejich pracovišti, jež nejsou upraveny jinými ustanoveními služebního řádu, a nikoli minimální požadavky v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví obecně, mezi něž patří i požadavky týkající se úpravy pracovní doby stanovené směrnicí 2003/88, mimo jiné i dovolená za kalendářní rok. Jak uvádí Komise, takto široký výklad čl. 1e odst. 2 služebního řádu by byl v rozporu s autonomií zákonodárce Unie v oblasti veřejné služby, jež je zakotvena v článku 336 SFEU.
- 54 Zadruhé služební řád obsahuje specifická ustanovení o úpravě pracovní doby a dovolené ve své hlavě IV a v příloze V. Otázka, o níž se jedná v projednávaném případě a jež se týká pravidel převodu dnů nevyčerpané dovolené za kalendářní rok do následujícího roku nebo náhrady za ně, je specificky upravena článkem 4 přílohy V služebního řádu. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení zakotvuje jasné a přesné pravidlo, jež omezuje nárok na převod dovolené za kalendářní rok a náhradu za ni na základě počtu dnů nevyčerpané dovolené, nelze na základě úvah vyvozených analogicky z výše uvedeného rozsudku Schultz-Hoff a další použít ustanovení směrnice 2003/88 s oporou v jiném ustanovení služebního řádu, jako například článku 1e, jakožto

ustanovení představujícím obecně použitelné ustanovení umožňující odchýlit se od specifických ustanovení služebního řádu v dané oblasti. To by vedlo k výkladu služebního řádu *contra legem*, jak právem uvedla Komise před Soudem pro veřejnou službu.

- 55 Z toho vyplývá, že Soud pro veřejnou službu neprávem použil čl. 1e odst. 2 služebního řádu, místo aby se opřel o článek 4 přílohy V služebního řádu.
- 56 V důsledku toho je třeba mít za to, že se Soud pro veřejnou službu dopustil dvojího nesprávného právního posouzení, když použil článek 7 směrnice 2003/88 na situaci G. Stracka na základě čl. 1e odst. 2 služebního řádu, a to navzdory omezením obsaženým v článku 4 přílohy V služebního řádu, a když se domníval, že tento článek 4 neupravuje otázku, o níž se jedná v projednávané věci.“
- 20 Vzhledem k výše uvedenému měl Tribunál za to, že výše uvedený rozsudek Strack v. Komise je třeba zrušit, aniž je nutné dále rozhodnout o druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, kterou Komise tvrdila, že Soud pro veřejnou službu v rozporu se svou povinností uvést odůvodnění nepřezkoumal otázku působnosti čl. 1e odst. 2 služebního řádu, kterou Komise vznesla.
- 21 Tribunál nakonec rozhodl o žalobě G. Stracka v prvním stupni tak, že ji zamítl, přičemž v bodech 65 až 67 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 mimo jiné uvedl:
- „65 [...] výraz ‚potřeby služby‘ použitý v čl. 4 prvním pododstavci přílohy V služebního řádu musí být vykládán tak, že se vztahuje na profesní činnosti, které úředníkovi z důvodů jemu uložených povinností brání v čerpání dovolené za kalendářní rok, na niž má nárok [rozsudek Tribunálu ze dne 9. června 2005, Castets v. Komise, T-80/04, Sb. VS s. I-A-161 a II-729], bod 29). Je sice třeba připustit, že výraz ‚služba‘ použitý v obratu ‚potřeby služby‘ odkazuje na činnosti ‚zaměstnance ve službě administrativy‘, avšak z ustanovení čl. 59 odst. 1 prvního pododstavce služebního řádu vyplývá, že úředník může čerpat pracovní volno z důvodu nemoci jen tehdy, ‚prokáže-li neschopnost vykonávat své služební povinnosti‘. Z toho plyne, že pokud úředník čerpá pracovní volno z důvodu nemoci, je *per definitionem* neschopen vykonávat své služební povinnosti, a není tedy ve službě ve smyslu čl. 4 prvního pododstavce přílohy V služebního řádu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 29. března 2007, Verheyden v. Komise, T-368/04, Sb. VS s. I-A-2-93 a II-A-2-665, bod 61 a citovaná judikatura).
- 66 Potřeby služby zmíněné v článku 4 přílohy V služebního řádu totiž odpovídají důvodům, jež mohou bránit úředníkovi v tom, aby čerpal dovolenou, protože musí zůstat ve službě, aby nadále plnil úkoly, které od něj požaduje orgán, pro nějž pracuje. Tyto potřeby mohou být nárazové nebo mít trvalý charakter, avšak musejí mít nutně vazbu k činnosti ve službě orgánu. A *contrario* platí, že pracovní volno z důvodu nemoci umožňuje úředníkovi omluvit svou nepřítomnost platným důvodem. Úředník již není vzhledem ke svému zdravotnímu stavu povinen pracovat pro orgán. V důsledku toho nelze výraz ‚potřeby služby‘ vykládat tak, že zahrnuje nepřítomnost ve službě odůvodněnou pracovním volnem z důvodu nemoci, a to i v případě delší nemoci (výše uvedený rozsudek Castets v. Komise, bod 33). Na úředníka, který čerpá pracovní volno z důvodu nemoci, nelze nahlížet tak, že pracuje ve službě orgánu, protože je od této povinnosti právě osvobozen (výše uvedený rozsudek Verheyden v. Komise, body 62 a 63).
- 67 Z toho s přihlédnutím k obzvláště restriktivnímu výkladu výrazu ‚potřeby služby‘ judikaturou uvedenou výše v bodech 65 a 66 plyne, že na rozdíl od tvrzení G. Stracka musí nárok na převod dovolené za kalendářní rok převyšující hranici dvanácti dnů nutně vyplývat z nemožnosti spojené s činností úředníka z důvodu výkonu jeho služebních povinností a nemůže být přiznán z důvodu nemoci, která úředníkovi brání ve výkonu těchto povinností, a to i tehdy, je-li prokázáno, že tato nemoc má svůj původ ve vykonávaném povolání.“

Řízení před Soudním dvorem

- 22 Na základě návrhu první generální advokátky na přezkum rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 měl přezkumný senát rozhodnutím ze dne 11. prosince 2012, Přezkum Komise v. Strack (C-579/12 RX), přijatým na základě čl. 62 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 193 odst. 4 jednacího řádu Soudního dvora, za to, že je třeba provést přezkum tohoto rozsudku za účelem zjištění, zda ohrožuje jednotu nebo soulad unijního práva.
- 23 Otázky, jež mají být podle uvedeného rozhodnutí předmětem přezkumu, jsou uvedeny v bodě 2 tohoto rozsudku.

K přezkumu

- 24 Jak vyplývá z výše uvedeného rozhodnutí ze dne 11. prosince 2012, Přezkum Komise v. Strack, a z bodu 2 tohoto rozsudku, je v zásadě třeba, aby Soudní důr nejprve přezkoumal, zda výklad podaný Tribunálem v rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 ohledně čl. 1e odst. 2 služebního řádu a článku 4 jeho přílohy V případně neobsahuje – zejména s ohledem na judikaturu Soudního dvora týkající se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok – nesprávné právní posouzení.
- 25 Za předpokladu, že by bylo třeba konstatovat, že rozsudek ze dne 8. listopadu 2012 je stížen nesprávným právním posouzením, bude třeba v druhém kroku posoudit, zda uvedený rozsudek ohrožuje jednotu nebo soulad unijního práva.

K judikatuře Soudního dvora týkající se převodu placené dovolené za kalendářní rok, jež nemohla být vyčerpána vzhledem k dlouhodobému volnu z důvodu nemoci

- 26 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora, jež byla vydána nejprve k článku 7 směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 307, s. 18; Zvl. vyd. 05/02, s. 197) a poté k článku 7 směrnice 2003/88, musí být nárok každého pracovníka na placenou dovolenou za kalendářní rok považován za zásadu sociálního práva Unie, jež má zvláštní význam a jež je nyní výslovně zakotvena v čl. 31 odst. 2 Listiny, které čl. 6 odst. 1 první pododstavec SEU přiznává stejnou právní sílu jako Smlouvám (viz rozsudky ze dne 26. června 2001, BECTU, C-173/99, Recueil, s. I-4881, bod 43; ze dne 6. dubna 2006, Federatie Nederlandse Vakbeweging, C-124/05, Sb. rozh. s. I-3423, bod 28; výše uvedený rozsudek Schultz-Hoff a další, bod 22; rozsudek ze dne 15. září 2011, Williams a další, C-155/10, Sb. rozh. s. I-8409, body 17 a 18; výše uvedené rozsudky KHS, bod 37; Neidel, bod 40; ANGED, bod 17, a rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Heimann a Toltschin, C-229/11 a C-230/11, bod 22).
- 27 Podle vysvětlení k článku 31 Listiny, k nimž má být podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny přihlášeno při jejím výkladu, je čl. 31 odst. 2 Listiny založen na směrnici 93/104 a na článku 2 Evropské sociální charty, podepsané dne 18. října 1961 v Turínu a revidované dne 3. května 1996 ve Štrasburku, a na bodu 8 Charty základních sociálních práv pracovníků Společenství, přijaté na zasedání Evropské rady konaném dne 9. prosince 1989 ve Štrasburku.
- 28 Jak vyplývá z prvního bodu odůvodnění směrnice 2003/88, byla touto směrnicí kodifikována směrnice 93/104. Článek 7 směrnice 2003/88, který upravuje nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok, má stejné znění, jaké měl článek 7 směrnice 93/104.
- 29 Z judikatury Soudního dvora kromě toho vyplývá, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok nemůže být vykládán restriktivně (výše uvedené rozsudky ANGED, bod 18, jakož i Heimann a Toltschin, bod 23).

- 30 Pokud jde o situace, kdy pracovník nemohl vzhledem k dlouhodobému volnu z důvodu nemoci čerpat placenou dovolenou za kalendářní rok, Soudní dvůr mimo jiné judikoval, že čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88 sice v zásadě nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví pravidla pro uplatnění nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok výslovně přiznaného touto směrnicí, včetně zániku uvedeného nároku na konci referenčního období nebo období převoditelnosti, avšak pouze za podmínky, že pracovník, jehož nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok zanikl, měl skutečně možnost uplatnit nárok, který mu směrnice přiznává (viz zejména výše uvedené rozsudky Schultz-Hoff a další, bod 43, a KHS, bod 26).
- 31 Soudní dvůr tak v této souvislosti rozhodl, že uvedený čl. 7 odst. 1 musí být vykládán tak, že brání vnitrostátním právním předpisům nebo zvyklostem, které stanoví, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok zaniká uplynutím referenčního období nebo období převoditelnosti stanoveného vnitrostátním právem i tehdy, pokud pracovník měl pracovní volno z důvodu nemoci během celého referenčního období a jeho pracovní neschopnost přetrvávala do ukončení jeho pracovního poměru, což bylo důvodem, že nemohl uplatnit svůj nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok (výše uvedený rozsudek Schultz-Hoff a další, bod 52).
- 32 Připustit, že za takových specifických okolností pracovní neschopnosti mohou vnitrostátní ustanovení, která stanoví období převoditelnosti, stanovit zánik nároku pracovníka na placenou dovolenou za kalendářní rok, aniž měl pracovník skutečně možnost uplatnit tento nárok, by totiž znamenalo zasáhnout do samotné podstaty sociálního práva, které každému pracovníkovi přímo přiznává článek 7 směrnice 2003/88 (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky BECTU, body 48 a 49, a Schultz-Hoff a další, body 44, 45, 47 a 48).
- 33 Za týchž okolností musí být finanční náhrada, na niž má dotýčný pracovník nárok, vypočítána tak, aby uvedený pracovník byl v situaci, která je srovnatelná se situací, ve které by byl, kdyby uplatnil uvedený nárok během trvání svého pracovního poměru. Obvyklá mzda pracovníka, což je ta, která musí být zachována po dobu odpočinku odpovídající placené dovolené za kalendářní rok, je rovněž určující, pokud jde o výpočet finanční náhrady za dovolenou za kalendářní rok nevyčerpanou při ukončení pracovního poměru (výše uvedené rozsudky Schultz-Hoff a další, body 61 a 62, jakož i Heimann a Toltschin, bod 25). Na nárok na dovolenou za kalendářní rok a nárok na proplacení této dovolené je ostatně třeba nahlížet tak, že představují dvě části jediného nároku (viz zejména výše uvedený rozsudek Schultz-Hoff a další, bod 60 a citovaná judikatura).
- 34 Podle připomenuté judikatury je tedy vyloučeno, aby byl nárok pracovníka na minimální placenou dovolenou za kalendářní rok, zaručený unijním právem, zkrácen v situaci vyznačující se tím, že pracovník nemohl plnit svou povinnost vykonávat práci z důvodu nemoci během referenčního období (výše uvedený rozsudek Heimann a Toltschin, bod 26).
- 35 Je sice pravda, jak připomínají Rada Evropské unie a Komise, že Soudní dvůr rovněž upřesnil, že vzhledem k dvojímu účelu nároku na dovolenou za kalendářní rok, a sice jednak umožnit pracovníkovi, aby si odpočinul od vykonávání úkolů, které mu ukládá pracovní smlouva, a jednak mu poskytnout volný čas a čas na oddych, může nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok získaný práceneschopným pracovníkem během několika po sobě následujících referenčních období odpovídat oběma účelům pouze tehdy, pokud převod nepřekročí určitý časový limit (výše uvedený rozsudek KHS, body 31 a 33).
- 36 Soudní dvůr však v této souvislosti s poukazem na okolnost, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok je zásadou sociálního práva zvláštního významu zakotvený i v čl. 31 odst. 2 Listiny, zcela jednoznačně uvedl, že aby bylo respektováno toto právo, jehož účelem je ochrana pracovníka, musí být každé období převoditelnosti podstatně delší než doba referenčního období, za něž bylo přiznáno (výše uvedené rozsudky KHS, body 37 a 38, jakož i Neidel, body 40 a 41).

- 37 Z toho Soudní dvůr zejména dovodil, že období převoditelnosti v délce devíti měsíců nemůže být dostatečné, je-li kratší než referenční období (výše uvedený rozsudek Neidel, body 42 a 43); naproti tomu však rozhodl, že lze mít oprávněně za to, že období převoditelnosti v délce patnácti měsíců není v rozporu s účelem nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok (výše uvedený rozsudek KHS, bod 43).

K výkladu čl. 1e odst. 2 služebního řádu a článku 4 jeho přílohy V

- 38 Je třeba zkoumat, zda zejména ve světle judikatury Soudního dvora týkající se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok, jež byla právě připomenuta, neobsahuje výklad provedený Tribunálem v rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 případně nesprávné právní posouzení ve vztahu k čl. 1e odst. 2 služebního řádu a článku 4 jeho přílohy V.
- 39 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že jak vyplývá z čl. 51 odst. 1 Listiny, jsou její ustanovení určena mimo jiné orgánům Unie, jež jsou v důsledku toho povinny respektovat práva, jež Listina zakotvuje. Mezi ně patří nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto zásada sociálního práva Unie zakotvená v čl. 31 odst. 2 Listiny, což je ustanovení, které je samo o sobě založeno, jak bylo řečeno v bodě 27 tohoto rozsudku, zejména na směrnici 93/104, jež byla následně nahrazena a kodifikována směrnicí 2003/88.
- 40 Je třeba rovněž připomenout, že podle obecné interpretační zásady musí být unijní akt vykládán v co největším možném rozsahu způsobem, který nezpochybňuje jeho platnost, a v souladu s veškerým primárním právem, mimo jiné i s ustanoveními Listiny (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 31. ledna 2013, McDonagh, C-12/11, bod 44 a citovaná judikatura).
- 41 Otázku, zda se Tribunál případně dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 1e odst. 2 služebního řádu a článku 4 jeho přílohy V, je tedy třeba zkoumat zejména s přihlédnutím k uvedené interpretační zásadě.
- 42 Pokud jde zaprvé o čl. 1e odst. 2 služebního řádu, z bodů 52 a 53 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 vyplývá, že Tribunál měl za to, že odkaz obsažený v tomto článku na minimální požadavky použitelné v rámci opatření, která jsou podle Smluv přijímána v oblastech ochrany zdraví a bezpečnosti, se vztahuje pouze na minimální technické normy ochrany zdraví a bezpečnosti pracovníků na jejich pracovišti, avšak nikoli na minimální požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví obecně, takže uvedené ustanovení nezahrnuje takové požadavky týkající se úpravy pracovní doby, jež upravuje směrnice 2003/88.
- 43 V tomto ohledu je přitom nejprve nutno konstatovat, že znění uvedeného čl. 1e odst. 2 služebního řádu nikterak neodráží takovéto rozlišování, k němuž přistoupil Tribunál. Uvedené znění, odkazující na „minimální požadavky použitelné v rámci opatření, která jsou podle Smluv [...] přijímána“ v „oblastech“ „ochrany zdraví a bezpečnosti“ a jež se týkají pracovních podmínek, míří naproti tomu na taková pravidla, jež stanoví směrnice 2003/88, protože účelem této směrnice je, jak vyplývá z jejího čl. 1 odst. 1, stanovit „minimální požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví pro úpravu pracovní doby“, k nimž patří minimální délka dovolené za kalendářní rok.
- 44 Dále je třeba poukázat na to, že výklad provedený Tribunálem a rozlišování, o něž se opírá, nikterak nepřihlíží k závěrům vyplývajícím zejména z bodů 36 až 39 a 59 rozsudku ze dne 12. listopadu 1996, Spojené království v. Rada (C-84/94, Recueil, s. I-5755), v nichž Soudní dvůr rozhodl, že opatření týkající se úpravy pracovní doby, jež jsou předmětem směrnice 93/104, a zejména opatření týkající se placené dovolené za kalendářní rok upravené v článku 7 této směrnice, přispívají přímo ke zlepšení ochrany bezpečnosti a zdraví pracovníků ve smyslu článku 118a Smlouvy o ES a že rozvoj sociálního zákonodárství na vnitrostátní i mezinárodní úrovni potvrzuje spojitost mezi opatřeními týkajícími se pracovní doby na straně jedné a zdravím a bezpečností pracovníků na straně druhé. Soudní dvůr tak

v této souvislosti v bodě 15 uvedeného rozsudku poukázal zejména na to, že takový výklad pojmů „bezpečnost“ a „zdraví“ se může opírat zejména o preambuli Ústavy Světové zdravotnické organizace (SZO), jejímiž členy jsou všechny členské státy, která zdraví definuje jako úplný celkový stav pohody fyzické, duševní a sociální, a ne pouze stav spočívající v neexistenci nemoci či neduhu.

- 45 Konečně je nutno konstatovat, že výklad provedený Tribunálem nebere v potaz obecnou interpretační zásadu připomenutou v bodě 40 tohoto rozsudku.
- 46 Tribunál měl totiž v souladu s uvedenou zásadou upřednostnit takový výklad čl. 1e odst. 2 služebního řádu, který umožňuje zajistit jeho soulad s nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto zásadou sociálního práva Unie, který je nyní výslovně zakotven v čl. 31 odst. 2 Listiny. K tomu však bylo zapotřebí, aby tento čl. 1e odst. 2 byl vykládán v tom smyslu, že umožňuje, aby do služebního řádu byla začleněna podstata článku 7 směrnice 2003/88 jakožto pravidlo minimální ochrany, jež případně doplní ostatní ustanovení služebního řádu upravující nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok a především pak článek 4 přílohy V tohoto služebního řádu.
- 47 Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když na rozdíl od postupu Soudu pro veřejnou službu v jeho výše uvedeném rozsudku Strack v. Komise nevyložil čl. 1e odst. 2 služebního řádu tak, že toto ustanovení odkazuje zejména na článek 7 směrnice 2003/88 týkající se placené dovolené za kalendářní rok.
- 48 Pokud jde zadruhé o článek 4 přílohy V služebního řádu, měl Tribunál za to, jak vyplývá zejména z bodu 67 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012, že tento článek musí být vykládán v tom smyslu, že vylučuje jakýkoli převod placené dovolené za kalendářní rok, jež nemohla být vyčerpána vzhledem k dlouhodobému pracovnímu volnu z důvodu nemoci, v rozsahu převyšujícím dvanáct dnů, pro něž je stanoven automatický převod.
- 49 Tribunál se tím však dopustil nesprávného právního posouzení.
- 50 Nejprve je totiž třeba poukázat na to, že znění článku 4 přílohy V služebního řádu neobsahuje žádný výslovný odkaz na specifickou situaci úředníka, který vzhledem k dlouhodobému pracovnímu volnu z důvodu nemoci nemohl čerpat placenou dovolenou za kalendářní rok během referenčního období.
- 51 Dále je třeba poznamenat, že Tribunál poté, co se dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o výklad čl. 1e odst. 2 služebního řádu, nepřihlédl ani k okolnosti, že z celkového předpisového rámce, do něhož spadá článek 4 přílohy V služebního řádu, vyplývá, že jiné jeho ustanovení má právě za následek, že požadavky vyplývající z článku 7 směrnice 2003/88 ohledně nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok jsou nedílnou součástí služebního řádu jakožto minimální požadavky, jež se s výhradou příznivějších ustanovení služebního řádu musejí doplňkově použít na úředníky.
- 52 Konečně je nutno uvést, že Tribunál za těchto okolností nesprávně použil obecnou interpretační zásadu připomenutou v bodě 40 tohoto rozsudku. Tribunál totiž místo toho, aby upřednostnil výklad článku 4 přílohy V služebního řádu ve spojení s čl. 1e odst. 2 služebního řádu, který umožňuje zajistit soulad tohoto služebního řádu s nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto obecnou zásadou sociálního práva Unie, která je nyní výslovně zakotvena v čl. 31 odst. 2 Listiny a upravena mimo jiné v článku 7 směrnice 2003/88, provedl výklad tohoto článku 4, který zajištění takového souladu neumožňuje a jež samotný Tribunál v bodě 67 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 mimochodem kvalifikuje jako „obzvláště restriktivní“.
- 53 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že se Tribunál dopustil řady právních pochybení, když v bodech 49 až 51 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 rozhodl, že výklad, jež provedl v uvedeném rozsudku ohledně článku 4 přílohy V služebního řádu, nemá za následek nezohlednění uvedeného nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok.

- 54 Jak totiž vyplývá z judikatury připomenuté v bodech 30 až 37 tohoto rozsudku, respektování základního obsahu nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok mimo jiné předpokládá, že každý pracovník, který čerpal dlouhodobé pracovní volno z důvodu nemoci, a byl proto zbaven možnosti čerpat dovolenou za kalendářní rok, může tento nárok převést do dalšího roku bez jeho snížení a uplatnit jej v období převoditelnosti, jež musí být podstatně delší než referenční období, pro něž je poskytováno, aniž by tomu mohly bránit úvahy vycházející z nutnosti zabránit neomezené kumulaci nevyčerpané dovolené, na něž poukazuje Tribunál v bodě 50 rozsudku ze dne 8. listopadu 2012.
- 55 Pokud jde o úvahy vycházející z nutnosti chránit finanční zájmy Unie, jež jsou rovněž zmíněny v uvedeném bodě 50, postačí poukázat na to, že takových úvah se v každém případě nelze dovolávat k odůvodnění zásahu do uvedeného nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok.
- 56 Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál měl, stejně jak učinil Soud pro veřejnou službu ve svém výše uvedeném rozsudku Strack v. Komise, vyložit článek 4 přílohy V služebního řádu v tom smyslu, že neupravuje otázku převodu placené dovolené za kalendářní rok, kterou úředník nemohl vyčerpat během referenčního období, protože čerpal dlouhodobé pracovní volno z důvodu nemoci, takže požadavky vyplývající v tomto směru z čl. 1e odst. 2 služebního řádu a v projednávaném případě konkrétně z článku 7 směrnice 2003/88 musejí být zohledněny jakožto minimální požadavky použitelné s výhradou příznivějších ustanovení služebního řádu.

K ohrožení jednoty a souladu unijního práva

- 57 Nesprávné právní posouzení, jímž je stížen rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, jak bylo identifikováno v bodech 47 a 56 tohoto rozsudku, je způsobilé ohrozit jednotu a soulad unijního práva.
- 58 Tribunál totiž tím, že se v rámci jím podaného výkladu ustanovení služebního řádu odklonil od pojmu „nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok každého pracovníka“ jakožto zásady sociálního práva Unie, jenž je nyní zakotven v čl. 31 odst. 2 Listiny a upraven mimo jiné v článku 7 směrnice 2003/88, jak je vykládán v ustálené judikatuře, zejména ohrozil jednotu unijního práva, neboť takové ustanovení, jako je výše zmíněné ustanovení Listiny, má podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce SEU stejnou právní sílu jako ustanovení Smluv a unijní zákonodárce je povinen je respektovat, vydává-li takový akt, jakým je služební řád, na základě článku 336 SFEU, nebo jiné akty unijního práva v souladu s normativní pravomocí, již byl nadán jinými ustanoveními Smluv, a respektovat je ostatně musí i členské státy, pokud takovéto akty provádějí.
- 59 Tribunál mimoto ohrozil soulad unijního práva tím, že v kontextu výkladu čl. 1e odst. 2 služebního řádu rozhodl, že odkaz tohoto ustanovení na minimální požadavky použitelné v rámci opatření, která jsou podle Smluv přijímána v oblasti ochrany zdraví a bezpečnosti pracovníků, se nevztahuje na taková ustanovení, jako jsou ustanovení týkající se úpravy pracovní doby, uvedená ve směrnici 2003/88, a konkrétně ustanovení týkající se placené dovolené za kalendářní rok. Jak totiž vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 44 tohoto rozsudku, Soudní dvůr již judikoval, že taková opatření přispívají přímo ke zlepšení ochrany zdraví a bezpečnosti pracovníků ve smyslu článku 118a Smlouvy o ES, a tudíž i článků 137 ES a 153 SFEU, které od té doby nahradily tento článek 118a Smlouvy o ES, a v tomto směru zdůraznil, že spojitost mezi opatřeními týkajícími se pracovní doby na straně jedné a ochranou zdraví a bezpečnosti pracovníků na straně druhé je potvrzena i rozvojem sociálního zákonodárství na vnitrostátní i mezinárodní úrovni.

- 60 Za těchto podmínek je třeba určit, že rozsudek ze dne 8. listopadu 2012 ohrožuje jednotu a soulad unijního práva tím, že Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku vyložil v rozporu s nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto zásadou sociálního práva Unie, zakotveným výslovně i v čl. 31 odst. 2 Listiny a upraveným zejména ve směrnici 2003/88, jak je vykládán v judikatuře Soudního dvora Evropské unie:
- článek 1e odst. 2 služebního řádu tak, že se nevztahuje na požadavky týkající se úpravy pracovní doby stanovené směrnicí 2003/88, a zejména placené dovolené za kalendářní rok, a
 - následně článek 4 přílohy V tohoto služebního řádu tak, že z něj plyne, že nárok na převod dovolené za kalendářní rok převyšující hranici stanovenou v tomto ustanovení lze přiznat jen v případě, že čerpání dovolené brání činnost úředníka při výkonu jeho služebních povinností.

K důsledkům, jež je třeba z přezkumu vyvodit

- 61 Článek 62b první pododstavec statutu Soudního dvora stanoví, že shledá-li Soudní dvůr, že rozhodnutí Tribunálu ohrožuje jednotu nebo soulad unijního práva, vrátí případ Tribunálu, který je vázán právním názorem Soudního dvora. Když Soudní dvůr vrátí věc, může dále určit účinky rozhodnutí Tribunálu, které jsou pro účastníky řízení zachovány. Soudní dvůr může výjimečně rozhodnout s konečnou platností, pokud řešení sporu vyplývá, s přihlédnutím k výsledku přezkumu, ze skutkových zjištění, na nichž se zakládá rozhodnutí Tribunálu.
- 62 Z toho plyne, že se Soudní dvůr nemůže omezit na zjištění, že byla ohrožena jednotu nebo soulad unijního práva, aniž by z tohoto zjištění vyvodil důsledky pro dotčený spor (rozsudek ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB, C-334/12 RX-II, bod 57).
- 63 V projednávané věci je třeba nejprve a z důvodu uvedeného v bodě 60 tohoto rozsudku zrušit rozsudek ze dne 8. listopadu 2012 v rozsahu, v němž vyhověl prvnímu důvodu a první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise, a v důsledku toho zrušil výše uvedený rozsudek Strack v. Komise a zamítl žalobu G. Stracka v prvním stupni.
- 64 Pokud jde zadruhé o kasační opravný prostředek Komise, je nutno nejprve uvést, že třetí důvod kasačního opravného prostředku uplatňovaný Komisí byl zamítnut Tribunálem v rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 a že toto zamítnutí je třeba vzhledem k neexistenci přezkumu v tomto bodě považovat za konečné.
- 65 Pokud jde dále o druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku vzneseného Komisí, vycházející z toho, že Soud pro veřejnou službu nesprávně posoudil povinnost uvést odůvodnění, když nezkoumal otázku působnosti čl. 1e odst. 2 služebního řádu, je nutno konstatovat, že i když Tribunál tuto část v rozsudku ze dne 8. listopadu 2012 nezkoumal, je zcela zjevné, že musí být zamítnuta. Jak totiž vyplývá zejména z bodů 55 až 57 výše uvedeného rozsudku Strack v. Komise, Soud pro veřejnou službu o této působnosti rozhodl jasně, když uvedl, že s ohledem na samotné znění musí být toto ustanovení chápáno tak, že odkazuje na minimální požadavky v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví použitelné v rámci opatření, jež jsou v těchto oblastech podle Smluv přijímána, k nimž patří minimální požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví v oblasti úpravy pracovní doby, jež upravuje směrnice 2003/88.
- 66 A konečně je třeba poukázat na to, že i když to rozsudek ze dne 8. listopadu 2012 neuvádí, Komise se v rámci druhého důvodu svého kasačního opravného prostředku podpůrně dovolávala také skutečnosti, že Soud pro veřejnou službu chybně uplatnil požadavky vyplývající z judikatury vycházející z výše uvedeného rozsudku Schultz-Hoff a další. Komise tak uvádí, že se projednávaná věc netýká výlučně nároku na převod dovolené za kalendářní rok, nýbrž finanční náhrady za tuto dovolenou, že nepředpokládá ztrátu celého nároku na dovolenou za kalendářní rok, ale jen její části a že se týká

nejen nevyčerpané dovolené za referenční období bezprostředně předcházející roku skončení služebního poměru, ale i dnů dovolené, které již byly předmětem převodu v roce předcházejícím tomuto předchozímu roku. Soud pro veřejnou službu navíc podle Komise nevzal v potaz skutečnost, že článek 7 směrnice 2003/88 zaručuje převod placené dovolené za kalendářní rok jen do minimální výše čtyř týdnů, jak je uvedeno v tomto ustanovení.

- 67 V této souvislosti je však třeba poukázat na to, že jak vyplývá z judikatury Soudního dvora připomenuté v bodech 30 až 37 tohoto rozsudku, rozlišování, jehož se domáhá Komise, zaprvé mezi nárokem na převod placené dovolené za kalendářní rok nevyčerpané z důvodu dlouhodobé nemoci a získáním s tím související finanční náhrady v případě skončení pracovního poměru a zadruhé mezi částečným a úplným zánikem nároku na dovolenou za kalendářní rok, jež nemohla být vyčerpána z důvodu dlouhodobé nemoci, je v obou případech irelevantní a nemůže být přijato.
- 68 Soud pro veřejnou službu v bodě 77 výše uvedeného rozsudku Strack v. Komise rovněž právem rozhodl, že jelikož zákonodárce Unie stanovil délku dovolené za kalendářní rok pro úředníky na 24 dnů, zůstává výklad Soudního dvora ve výše uvedeném rozsudku Schultz-Hoff a další, pokud jde o článek 7 směrnice 2003/88, vzhledem k neexistenci jiných relevantních ustanovení ve služebním řádu, pokud jde o převod nevyčerpané placené dovolené za kalendářní rok z důvodu dlouhodobé nemoci, použitelný na dobu dovolené za kalendářní rok stanovenou služebním řádem na základě článku 1e ve spojení s článkem 57 služebního řádu.
- 69 Vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k tomu, že ohrožení jednoty a souladu unijního práva v projednávaném případě vyplývá z nesprávného výkladu čl. 1e odst. 2 služebního řádu a článku 4 jeho přílohy V, a že správný výklad uvedených ustanovení, tedy v zásadě výklad Soudu pro veřejnou službu podaný v jeho výše uvedeném rozsudku Strack v. Komise, vyžadoval, jak vyplývá zejména z bodů 47 a 56 tohoto rozsudku, zamítnutí prvního a druhého důvodu kasačního opravného prostředku, jichž se dovolávala Komise, a tudíž kasačního opravného prostředku v celém rozsahu, je třeba, aby Soudní dvůr rozhodl s konečnou platností ve sporu tak, že uvedený kasační opravný prostředek zamítne.

K nákladům řízení

- 70 Podle čl. 195 odst. 6 jednacího řádu Soudního dvora platí, že pokud bylo rozhodnutí Tribunálu, které je předmětem přezkumu, vydáno podle čl. 256 odst. 2 SFEU, rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení.
- 71 Vzhledem k neexistenci zvláštních pravidel upravujících rozdělení nákladů v přezkumném řízení a vzhledem k tomu, že Komise v důsledku zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 8. listopadu 2012 a konečného zamítnutí kasačního opravného prostředku, jež podala proti výše uvedenému rozsudku Strack v. Komise, neměla s uvedeným kasačním opravným prostředkem úspěch, je důvodné jí v projednávaném případě uložit náhradu nákladů řízení vynaložených G. Strackem jak v řízení před Tribunálem, tak v tomto přezkumném řízení.
- 72 Rada, která předložila písemné vyjádření k Soudnímu dvoru k otázkám, jež byly předmětem přezkumu, ponese vlastní náklady vynaložené v tomto řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie (kasačního senátu) ze dne 8. listopadu 2012, Komise v. Strack (T-268/11 P), ohrožuje jednotu a soulad unijního práva tím, že Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku vyložil v rozporu s nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto zásadou sociálního práva Unie, zakotveným výslovně**

i v čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie a upraveným zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby, jak je vykládán v judikatuře Soudního dvora Evropské unie:

- článek 1e odst. 2 služebního řádu úředníků Evropské unie tak, že se nevztahuje na požadavky týkající se úpravy pracovní doby stanovené směrnicí 2003/88, a zejména placené dovolené za kalendářní rok, a
- následně článek 4 přílohy V tohoto služebního řádu tak, že z něj plyne, že nárok na převod dovolené za kalendářní rok převyšující hranici stanovenou v tomto ustanovení lze přiznat jen v případě, že čerpání dovolené brání činnost úředníka při výkonu jeho služebních povinností.

- 2) Uvedený rozsudek Tribunálu Evropské unie se zrušuje.
- 3) Kasační opravný prostředek podaný Evropskou komisí proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 15. března 2011, Strack v. Komise (F-120/07), se zamítá.
- 4) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Guidem Strackem jak v přezkumném řízení, tak v řízení před Tribunálem Evropské unie.
- 5) Rada Evropské unie a Evropská komise ponesou vlastní náklady vynaložené v přezkumném řízení.
- 6) Evropská komise ponese vlastní náklady vynaložené v řízení před Tribunálem Evropské unie.

Podpisy.